RÅDETS DIREKTIV

af 12. december 1977

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med udøvelse af transportvirksomhed inden for personbefordring og transportvirksomhed inden for godstransport ad landevej omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed

(77/796/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57 og 235,

under hinvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [1],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [2], og

ud fra følgende betragtninger:

Rådet har med direktiv 74/561/EØF [3] og 74/562/EØF [4] fastlagt visse betingelser for adgang til erhvervet med godstransport og erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport, og med hensyn til de af disse direktiver omfattede erhverv bør de sikres gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med udøvelse af transportvirksomhed; de i førnævnte direktiver omhandlede virksomheder er kun berørt af dette direktiv, for så vidt som det drejer sig om selskaber i henhold til artikel 58 i traktaten;

hvad angår hæderlighed og økonomisk evne bør fremlæggelsen af passende dokumenter, der er udstedt af en kompetent myndighed i transportudøverens hjemland eller seneste opholdsland, anerkendes som tilstrækkeligt bevis for at få adgang til de pågældende erhverv i et værtsland;

hvad angår faglige kvalifikationer skal værtslandet som tilstrækkeligt bevis anerkende den attest, der udstedes i medfør af fællesskabsbestemmelserne om adgang til erhvervet som udøver af transportvirksomhed;

i det omfang medlemsstaterne også gør lønmodtageres adgang til at optage og udøve de af dette direktiv omfattede former for virksomhed betinget af, at de er i besiddelse af faglig viden og dygtighed, skal dette direktiv ligeledes finde anvendelse på denne kategori af personer; af samme grund bør bestemmelserne om bevis på hæderlighed og på, at der ikke har foreligget konkurs, ligeledes finde anvendelse på lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne træffer de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger vedrørende etablering på deres område af de fysiske personer og selskaber, som er nævnt i afsnit I i det almindelige program for fjernelse af hindringer for den frie etableringsret, med hensyn til de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

2. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på de statsborgere i medlemsstaterne, der i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [5] som lønmodtagere skal udøve i de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed.

Artikel 2

Dette direktiv finder anvendelse på de former for virksomhed, der er omfattet af Rådets direktiver 74/561/EØF og 74/562/EØF.

Artikel 3

1. Med forbehold af stk. 2 og 3 anerkender et værtsland med hensyn til adgang til en af de i artikel 2

(1) EFT nr. C 125 af 8. 6. 1976, s. 54.
(2) EFT nr. C 197 af 23. 8. 1976, s. 35
(3) EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 18.
(4) EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 23.
(5) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

omhandlede former for virksomhed som tilstrækkeligt bevis på hæderlighed eller på, at der ikke har foreligget konkurs, fremlæggelse af en straffeattest eller i mangel heraf et tilsvarende dokument, der er udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i transportudøverens hjemland eller tidligere opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Når en medlemsstat af sine statsborgere kræver visse hæderlighedsbetingelser, som ikke kan godtgøres ved det i stk. 1 nævnte dokument, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater acceptere en attest, som er udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som bekræfter, at disse betingelser er opfyldt. Disse attester skal indeholde de nøjagtige oplysninger, som værtslandet tillægger betydning.

3. Såfremt det i henhold til stk. 1 og 2 krævede dokument ikke udstedes af hjemlandet eller det seneste opholdsland, kan der i stedet fremlægges en beediget erklæring eller en erklæring på tro og love afgivet af den pågældende over for en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller eventuelt en notar i hjemlandet eller det seneste opholdsland, der udsteder en attest til vitterlighed af denne ed eller denne erklæring på tro og love. Erklæringen om, at der ikke har foreligget konkurs, kan ligeldes afgives for et kompetent, fagligt organ i samme land.

4. De i overensstemmelse med stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må på fremlæggelsestidspunktet ikke have været udstedt mere end tre måneder tidligere. Denne betingelse gælder ligeledes for de erklæringer, der afgives i overensstemmelse med stk. 3.

Artikel 4

1. Kræves der i et værtsland attestation for økonomisk evne, skal dette land, på lige fod med attestationer udstedt på dets eget område, anerkende tilsvarende attestationer fra banker i hjemlandet eller det seneste opholdsland eller fra andre organer, som dette land måtte have udpeget.

2. Såfremt en medlemsstat over for sine egne statsborgere stiller særlige betingelser med hensyn til økonomisk evne, som ikke kan anses for bevist ved det i stk. 1 omhandlede dokument, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater acceptere en attest, som er udstedt af en kompetent administrativ myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som bekræfter, at disse betingelser er opfyldt. Disse attester skal indeholde de nøjagtige oplysninger, som værtslandet tillægger betydning.

Artikel 5

1. Som tilstrækkeligt bevis for faglig dygtighed anerkender medlemsstaterne de attester, der er omhandlet i artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 74/561/EØF og i artikel 2, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 74/562/EØF, og som er udstedt af en anden medlemsstat, når de er udstedt på grundlag af en af ansøgeren bestået eksamen eller 3 års praktisk erfaring.

2. For så vidt angår de fysiske personer og virksomheder, der inden 1. januar 1975 i henhold til nationale bestemmelser i en medlemsstat har haft tilladelse til at udøve erhvervet med godstransport eller erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og/eller international transport, og såfremt de omhandlede foretagender er selskaber i henhold til artikel 58 i traktaten, anerkender medlemsstaterne som tilstrækkeligt bevis for faglig dygtighed en attest om faktisk udøvelse af den pågældende form for virksomhed i en medlemsstat i en periode på tre år. Højst fem år må forløbe fra denne virksomheds ophør til attestens indgivelse.

Når de er er tale om et foretagende, attesteres den faktiske udøvelse af virksomheden for en af de fysiske personer, som faktisk leder foretagendets transportvirksomhed.

Artikel 6

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 7 fastsatte frist de myndigheder eller organer, der er kompetente til at udstede de i artikel 3 og 4 omhandlede dokumenter samt den i artikel 5, stk. 2, omhandlede attest. De giver straks de andre medlemsstater og Kommissionen meddelelse herom.

Artikel 7

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden den 1. januar 1979 og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 1977.

På Rådets vegne

L. DHOORE

Formand